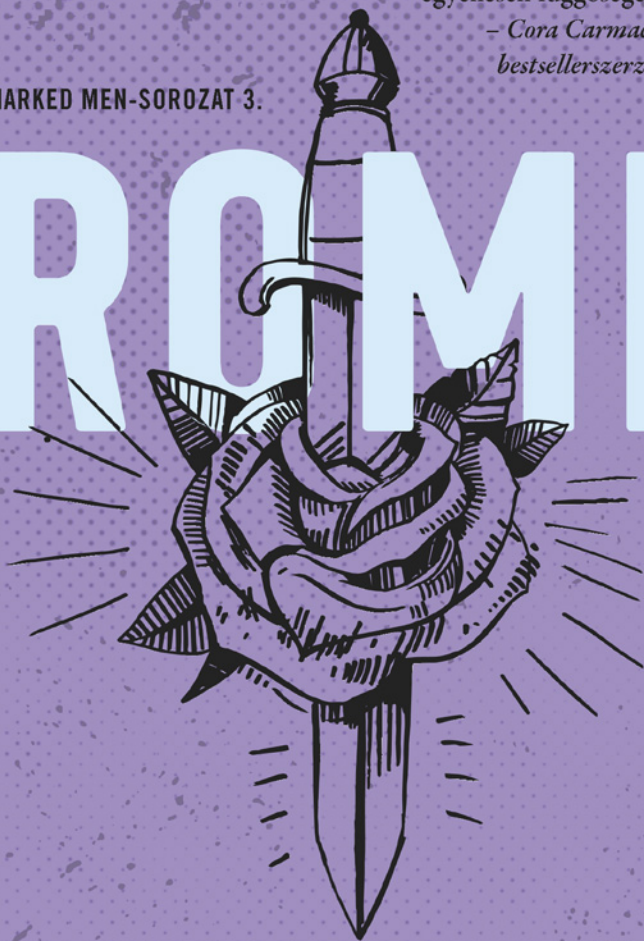

„Vadító olvasmány,
egyenesen függőséget okoz!”

– Cora Carmack,
bestsellerszerző

MARKED MEN-SOROZAT 3.

ROME

A SZEXI KATONA ROME ARCHER MINDEN,
CSAK NEM TÖKÉLETES...

fine
selection

JAY CROWNOVER

NEW YORK TIMES ÉS USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

JAY CROWNOVER

MARKED MEN-SOROZAT 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Minden olyan férfinak és nőnek ajánlom, aki az országunkban a had-
erő bármilyen egységében szolgál vagy szolgált. Köszönjük a munkátokat!*

*Köszönetem a családjukat és a barátaikat is megilleti, akik szeretik és
támogatják őket, mialatt ők közel, távol és a kettő között is szolgálnak.*

BEVEZETÉS

MINDENEKELŐTT AZT SZERETNÉM ELMONDANI, hogy mekkora tisztelet és elismerést érzek a hadseregünkben szolgáló férfiak és nők iránt. Nagyra értékelem, ha valaki úgy dönt, hogy mások javát szolgálja. Önzetlen, hősi és dicséretes dolog ez.

Fort Carson közelében lakom, ez a város tele van aktív szolgálatukat teljesítő férfiakkal és nőekkel. A nagyapám is a hadseregben szolgált, ezért édesanyám kislánykorában az egész világot bejárta. Az unokatestvérem a tengerentúlon volt katona. Ő egy elragadó, tényleg csodálatos fiatalember, aki úgy jött vissza, hogy az átélt tapasztalatai erős nyomot hagytak benne.

Sokáig egy egyetem közelében lévő bárban melóztam, ami az exkatonák nem hivatalos törzshelyéül szolgált. Ők a Franklin D. Roosevelttel által kiadott, az amerikai háborús veteránokról szóló törvénynek, a G. I. Billnek köszönhetően koptatták az iskolapadot és építgették a szolgálati karrier utáni életüket. Hallgattam a történeteiket – jókat és rosszakat egyaránt –, és láttam a magasságokat és mélységeket, amiket a hadsereg elhagyása magával hozhat.

Mindenesetre a *Rome* című könyvemmel semmiképpen sem akarom se általánosítani, se dokumentumszerű portrét írni arról az életről, amit ezek a katonák ma élnek.

Rome egy olyan férfi, aki járja az útját, mint mi mindannyian, és csak próbálja a legjobbat kihozni magából. A valóságot szabadon formáltam, csakis azzal a céllal, hogy a jellemét kibontsam és a történetét elmeséljem.

Hálás köszönet nektek, kedves olvasóim! Jó olvasást kívánok!

Jay

1. FEJEZET

Cora, Július 4-e, a függetlenség napja

NINCS JOBB DOLOG ANNÁL, MINT EGY IDŐBEN, egy helyen együtt lenni a szeretteimmel. Ha ez még ráadásul szabadnap is, hideg sörrrel, grilllezéssel és tűzijátékkal, akkor nem létezik nálam boldogabb ember.

Ezen a július 4-én is magamon kívül lettem volna örömben, ha egy magas, sötét felhő egy férfi alakjában nem határoz úgy, hogy elrontja a kedvem.

Hosszúhétvége volt. Rule és Shaw vadiúj házának a kertjében gyűltünk össze a barátaimmal a Marked tetoválásalonból, ahol dolgozom; ott volt még Jet, Asa és a lányok. Grilllezős házavató bulit tartottunk. Mindenki sörözött, Rule és Jet a grillnél tartották a frontot, és egy kicsit hülyén festettek közben. Vidám, laza napnak ígérkezett, csak valaki ezt láthatólag nem fogta fel.

A kezemben forgattam párás sörösdobozomat, és tényleg minden erőmmel azon voltam, hogy befogjam a számat. Néhány perc leforgása alatt ugyanis arra jutottam, hogy Rome Archer a leghumortalanabb fickó, akivel életemben találkoztam. Értem, hogy nemrég tért

vissza egy háború sújtotta övezetből, és elég komoly családi drámával is küzd, de ez nem szolgálhatott mentségül arra, hogy láthatóan elhátrózta, hogy a pocsék kedvével a mi bulinkat is tönkrevágja.

Besétált a kerti kapun, és attól fogva felváltva morcosan nézett vagy megjegyzést tett mindenkire, aki szeszélyes haragja közelébe került. A szemét nem láttam, mert tükrös napszemüveget viselt, de szinte éreztem a masszív testéből áradó lenézést és elégedetlenséget. Mielőtt Rome elkezdett velünk lógni, nem találkoztam senkivel, aki ennyire Hulkra emlékeztetett volna, és a zöld szörnyhöz hasonlóan az ő kontrollálatlan kitéréseitől is láthatólag mindenki tartott. Nekem viszont lassacskán tényleg kezdett elegendem lenni abból, hogy karba tett kézzel nézzem, amint a barátaim lábujjhegyen tipegnek körülötte, és próbálják nyugtatgatni.

A fenébe, hiszen örömeben kellett volna ugrálnia, mert a korábban tüzelő kankutyaként viselkedő öccse magára talált és elköteleződött. Rule megtalálta a nagy őt, és ezáltal jobb ember is lett belőle. De nem, Ünneprontó kapitány csak arra volt képes, hogy gúnyosan mosolyogjon vagy ráforduljon mindenkire, aki csak megpróbált beszédbe elegyedni vele.

Én biztosan nem lettem Rome Archer-rajongó, függetlenül attól, hogy háborús hős, szeretett báty vagy állítólag egy kedves ember. Szerintem csak minden erejével idióta akart lenni, mindenki mást pedig olyan boldogtalanná akart tenni, amilyenek ő maga is tűnt.

A fiúk, akikkel felnőttem, sőt még a barátnőm, Shaw is folyamatosan azt nyomatták, hogy igazából rendes arc, csak sajnos sok a gondja, mióta hazatért. Ezt én nem igazán hittem el, az eddig látottak alapján ugyanis semmi nem utalt arra, hogy nem egy rosszkedvű, labilis, faragatlan tuskó. Sajnáltam, mert állati jól nézett ki, ránézni is fájt. Az Archerek mesés géneket örököltek, de míg Rule, a kollégám

és legjobb barátom tipikusan egy felvágós rosszfű volt, Rome maga volt a tökéletes férfi.

Magas, jóval magasabb, mint a többi srác, ami azért jelent valamit. Bivalyerős, széles vállú. Kisportolt testén az izmokról lerítt, hogy nemcsak magamutogatásból vannak, hanem mert tényleg a túlélése múlt rajta. Rövidre nyírt, sötét haja volt, tükrös napszemüvege felett a szemöldökénél feltűnő, cikcakkos heg húzódott. Az arcáról szinte zavarba ejtő intenzitás sugárzott, ami a teste nélkül is iszonyú szexivé tette, miközben a teste önmagában is elég lett volna ahhoz, hogy a másik nem szava elakadjon mellette. Bármibe fogadni mertem volna, hogy az egész országban nem akad olyan nő, aki ellen tudna állni neki, ha csak egyszer elmosolyodna.

Felnéztem, mert a kollégám, Nash Donovan jelent meg mögöttem, és a vállamra tette a kezét. Nash volt Rule legjobb barátja, és jelenleg együtt lakott ezzel a hegyomlásznyi pesszimizmussal és komorsággal, aki mellett a pázsiton ültem. Úgy tűnt, hogy a kempingszék, amiben elterpeszkedett, mindjárt össze fog csuklani a csupa izom teste alatt. Nem tudtam elképzelni, hogy egy olyan jószívű és laza srác, mint Nash, hogyan élhet együtt egy ilyen zord palival. De mivel Nash és Rule szinte hősként tisztelték, számomra az tűnt a legjobb megoldásnak, ha a lehető leginkább távol tartom magam tőle.

– Mi az ábra, Csingi?

Egyszerű kérdés volt, de sok minden rejtett mögötte. Nemrég tudtam meg, hogy az első szerelmem, aki fiatal szívemet ezer darabra törte, a nyár végén megnősül. Nehéz időszakon mentem keresztül, és a fiúk a szalonból mind nagyon aggódtak miattam, mert rendszerint nagyon nyugis voltam.

– Továbbra is keresem a nagy őt.

Ez volt a szokásos válaszem. Hogy elkerüljem ugyanazt a hibát, és megóvjam magam attól, hogy a szívemet újra olyan könnyelműen elajándékozzam, elhatároztam, hogy megvárom azt a férfit, akinek tényleg csak én kellek. Csak a tökéletessel fogok megelégedni, nem kevesebbel, még ha az örökkévalóságig is kell várnom rá. Túl félelmetes volt még elképzelnem is azt, hogy kompromisszumokat kössek, és aztán a végén ugyanolyan tehetetlenek és összetörtnek érezzem magam, amilyen Jimmy után voltam.

– Csingi? – Rome hangja éppolyan rekedten és barátságtalanul hangzott, mint amilyen a jóképűsége ellenére az arckifejezése volt.

Nash nevetett, és leült az idősebbik Archer fivér másik oldalára egy székre.

– Csingiling. Így hívjuk, mert úgy néz ki, mint Csingiling punk-rock verziója.

A napszemüveg mögött felemelkedett egy sötét szemöldök, én pedig cuki mosolyt villantottam rá. Alacsony termetem, égnek álló rövid szőke hajam és felemás szemeim miatt tényleg egy kicsit úgy nézek ki, mint egy tündér egy rajzfilmből. Ezenkívül a bal karomon a vállam tetejétől a csuklómig egy színes tetoválás díszileg virágokkal és apró mintákkal. Nagyon szép és vidám. Imádom az élénk színeket, és gyakran kicserélem a követ a szemöldökpiercingemben, hogy paszszoljon a különböző színekhez. A becenevem illik hozzám, és kicsit sem zavar, ha a srácok így hívnak. Csak azt jelzi, hogy éppúgy szeretnek engem, ahogy én őket.

Rome lekapta a napszemüveget a fejről, és megdörzsölte a szemét. Amikor elhúzta a kezét, felfedeztem, hogy olyan gyönyörű, tiszta kék szeme van, amelyet még életemben nem láttam, de kivörösödött és sötét karikák veszik körbe. Igazi szívtipró volt, ellenben pocskul nézett ki.

– Nem kellett volna ma eljönnöm. Olyan megjátszós az egész. Mindenki úgy tesz, mintha örült izgalmas lenne, hogy Rule és Shaw fészekrakóst játszanak. Közben az egész úgyis be fog fuccsolni, tönkre fogják tenni egymást, és a végén nekem kell majd a romokat fel-takarítanom.

Először azt hittem, hogy rosszul hallok, de aztán láttam, hogy Nash összerezzen, és Rowdy, egy másik srác a szalonból, szintén meg-feszül. Eddig úgy tűnt, hogy a kis összejövetelünkön ő az egyedüli, aki még nem lépett be Rome Archer rajongói klubjába. De ez jó is volt így. Valószínűleg Rowdy volt az egyedüli a csapatban, aki fizi-kailag fel tudta volna venni a versenyt az exkatonával, ha az balhéz-ni akar.

– Lazulj már el, haver! Örülj nekik! Mégiscsak a családod. – Nash volt mindig is a leggyakorlatiasabb, de most még az ő hangjából is ér-ződött némi feszülő.

Kibontottam a söröm, és hunyorogtam. Nem akartam hagyni, hogy ez az alak elrontsa a barátaim napját, még akkor sem, ha szen-tül elhatározta. A szemei túl szépek voltak egy ilyen savanyú pofához, és most hunyorogva méregette Nasht. Szó szerint éreztem feltámadó haragját, széles vállú testéből szinte áramlott a forrongó indulat. Ed-dig csak hallgattam, figyeltem, képet alkottam magamnak. Csend-ben kortyolgattam a söröm, hadd próbálják mások a fickót rávenni, hogy lazuljon már el egy kicsit. Azért voltam itt, hogy baráti kör-ben jól érezzem magam, hogy két olyan ember összeköltözését ünne-peljük, akiket imádtam, és egy másik pár házasságát, akiket nagyon szerettem, és akiket a családomnak tekintettem. Az, hogy a baráti kö-römben már két pár is kialakult, ünneplést érdemelt. Tudtam, mi-lyen nehéz megtalálni az igazit, és óriásinak találtam, hogy ez sikerült azoknak az embereknek, akik ilyen fontosak nekem. Ünneprontó

kapitány jobban teszi, ha gyorsan alkalmazkodik, különben nem álllok jól magamért.

– Ennek így semmi értelme. Fogalmam sincs, mit keresek itt. Egy vicc az egész. Közületek senki sem tudja, mit csinál, vagy milyen a világ valójában.

Láttam, hogy Nash meglepetten pislog, és Rowdy is feltápászkodik. Ösztönösen tudtam, hogy nem Rome-ot akarja a helyzetből kiemenekíteni.

Hunyorogva figyeltem, hogy a fickó zafírkék tekintete rám irányul. Veszélytelennek vélhetett engem, mert legfeljebb a mellkasáig értem. Lehet, hogy egy aranyos kis csajnak hitt, mert pink, nyakbakötős topot és rövid fehér sortot viseltem, és inkább visszafogottnak, mint fenyegetőnek tűntem. Talán szendének gondolt, mert még nem vettem a fáradságot, hogy szóljak hozzá azóta, hogy bevonult, és nekiállt tönkrevágni az én csodálatos ünnepnapomat. Felvontam piercinges szemöldökömet, amiben egy pink kő volt, és pont olyan dühösen néztem rá, ahogy ő rám.

Akármit is gondolt korábban vagy most, biztos voltam benne, hogy az ellenkezőjét fogom neki bebizonyítani. Nyugodtan felálltam, odahajoltam hozzá, a fejére öntöttem a dobozomból a sört, és szinte teljesen összenyomtam a feje felett. A sör lassított felvételként folyt le döbbszent arcán, én pedig olyan közel hajoltam hozzá, hogy szinte összeért az orrunk:

– Seggfej!

Tudtam, hogy elég hangos vagyok ahhoz, hogy az egész kertben visszhangozzon, amit mondtam, és azt is hallottam, hogy gyors léptek közelednek felénk. Izgalmas szemei rám villantak, és esküdni mertem volna, hogy a tekintetét elsötétítő zivatarfelhőn keresztül áttört valami. Éppen előadásba akartam fogni a jó modorról és a

tiszteletről, és megkérdezni őt, miért viselkedik ok nélkül ilyen idiótán, amikor egy erős kar kulcsolódott a derekam köré, és valaki odavont az erős mellkasához.

A nagyfiú is feltápázkodott, de mielőtt reagálhatott volna, Rowdy közénk lépett, közben pedig Nash az átázott, grimaszoló óriástól a terasz felé ráncigált.

Az ujjammal rámutattam, és néztem, ahogy törölgeti az alkoholt a szeméből.

– Semmi szükségünk a te negatív hangulatodra, Ünneprontó kapitány! Miért nem máshol terjeszted a pesszimizmusodat és a rosszkedvedet? Tőlem aztán visszaviheted ezt a szarságot a sivatagba! Mi remekül elvontunk nélküled! Csak azért, mert te nem találsz semmit, ami boldoggá tehetne, még nem kell mindent szétbarmolnod, ami nekünk, többieknek jelent valamit!

Felháborodottan fújttam, de Nash egyszerűen még erősebben szorított, jelezve, hogy végre fogjam már be a szám, én pedig úgy vettem elégtételt, hogy a könyökömmel bordán vágtam. Bosszúsan morgott, és leültetett a teraszon arra a helyre, ahonnan Shaw az imént állt fel. Rule közben a bátyja elé tornyosult, de csak némán figyelt. Oda akartam kiáltani Shaw-nak, hogy maradjon ki ebből, de amikor Rule kiakadt, egyedül ő tudta elsimítani a hullámokat. Kicsit kínosan éreztem magam, mivel én kavartam a vihart úgy, hogy nem is ismerem igazán a fickót.

Hangos férfihangok csúnya szóváltásba keveredtek, mi pedig a lélegzetünket visszafojtva figyeltük, hogy Rule hirtelen előrelelendíti a kezét, és úgy meglöki Rome-ot, hogy az feldönti a kerti széket. Rowdy villámgyorsan felnyalábolta Shaw-t, és elvitte az útból, nekem meg lelkiismeret-furdalásom lett, hogy ilyen jelenetet rendeztem, amikor valójában bulizni akartunk.

A tesók súlyra nagyjából egyformák voltak, és bár tudtam, hogy Rule rosszfiúságban messze felülmúlja Rome-ot, Rome viszont vitathatatlanul magasabb volt nála, és bivalyerős. Csúnyán süлhet el, ha tényleg bántani akarja Rule-t, és a többi srác kénytelen lesz beavatkozni. Az ajkamba harapva próbáltam kiszabadulni Nash vasmarkából, de ő csak még jobban szorított.

– Felbőszítetted a medvét, Csingi, szóval inkább abban reménykedj, hogy valaki be tudja őt zárni a ketrecbe.

Levegő után kapkodtam, és legszívesebben behunytam volna a szemem, amikor Rome keze villant, és Rule-t úgy lökte a tenyerével mellkasba, hogy az a földre került. Ezután Rome fojtott hangon mondott valamit, amit közülünk a teraszon senki nem értett, de láttam, hogy Shaw könnyekben tör ki, és az arcát Rowdy mellkasának szorítja. Esküdni mertem volna, hogy Rome kék szemei az én pillantásomat keresték, aztán súlyos fekete bakancsában sarkon fordult, és kiviharzott a kertből. A kapu, amin keresztül eltűnt, sokáig zörgött a sarokpántoknál, és a Harley felbődülő motorja mindent túlharsozott. Rule ekkor felállt, és odament a síró barátnőjéhez.

Nash még utoljára megszorogatózott, aztán végre elengedett.

– Nem tudtad megállni, hogy ne szólj be, ugye?

Dacosan karba tettem a kezem, és kis csapatunk egyetlen olyan tagja mellé ültem le, akit látszólag hidegen hagyott a dráma. Ennek nem mellékesen az lehetett az oka, hogy járógipszet viselt, és még a sebeit nyalogatta a törött bordái, zúzódásai és kék foltjai miatt, amiket az utolsó hatalmas verekedése alkalmával szerzett. Asa Cross egy rejtély volt, és megvolt neki a maga baja, így a mi drámánk gyaníthatóan érdektelennek és nevetségesnek tűnt a szemében.

– Ez egy bunkó.

Nash a fejét rázta, és szemrehányó pillantást vetett rám levendulakék szemével.

– Nem bunkó. Nem tudom, mi van vele, de mióta leszerelt, és újra itt van, furán viselkedik. Amúgy rendes srác. Tudod, hogy én senkit nem védenék meg, ha nem hinnék tényleg benne.

A szememet forgattam.

– Szörnyen viselkedett Rule-lal és Shaw-val, és én ezt nem nézhettem tétlenül.

– Családi ügy, Csingi. Rule megvívja a maga csatáit, és nem fogja hagyni, hogy Shaw-nak baja essen. Szóval higgadj le, oké? Megoldjuk. Rome nem... nem feltétlenül olyan, oké?

Sóhajtottam, és elvettem a szelet görögdinnyét, amit az aranylószerű nőcsábász nyújtott felém. Őt egyébként a múlt hónapban lakótársnak is megörököltem. Asára kacsintottam, és Nash kifogásait egy legyintéssel intéztem el.

– Imádlak titeket, srácok. De Rome-nak a saját súlycsoportjából kellene választania.

Nash beletúrt a hajamba, aztán lelépett a teraszról, hogy megkeresse a barátját.

– Például téged?

– Ezt most poénnak szántad?

Nem kaptam választ, Nash eltűnt a terasz lépcsőin, de mély hangú nevetése követte. A pillantásom ekkor Jetre és Aydenre esett, a friss házásokra, ők voltak a lakótársaim Asával, Ayden öntörvényű bátyjával együtt. Grimaszoltam. Egymáshoz simulva ültek, és egyszerűen túl cukik voltak ahhoz, hogy ne figyeljek rájuk.

– Látjátok? Megmondtam, hogy ti ketten tökéletesen összeillettek. Én is ilyet akarok.

Tudtam, milyen fájdalmasan hangzik, amit mondtam, de nem tudtam úgy beszélni, hogy ne érződjön a hangomból a vágy az ilyen szerelemre és kapcsolódásra. Egyszer már azt hittem, hogy megtaláltam, de amikor rájöttem, hogy mégsem, majdnem belerokkantam.

– Túl magasra teszed a mércét. – Jet próbált könnyedén beszélni, de hát ő nem is tudott a meghíúsult eljegyzésemről és arról, hogy az exvőlegényem a nyár végén akart nőszülni.

– A szerelem nem tökéletes. Kemény meló, és néha fárasztóbb együtt maradni, mint egyszerűen sarkon fordulni és lelépni. Ha mindig a tökéleteset keresed, akkor nem fogod felismerni az igazit, ha az utadba akad.

Legyintettem, tudtam, hogy tapasztalatból beszél. Aydenhez vezető útja során ő is megállt egyszer-kétszer Hülyefalván, de mindent megoldottak, miközben én csak reménykedhettem egy ilyen kimenetelben. Visszaültem Asa mellé, és esküdni mertem volna, hogy gondolatban mindegyikünkről jegyzeteket készít. Legalábbis úgy tűnt, hogy aranyló szeme mögött folyamatosan forognak a fogaske-rekek.

– Fel fogom ismerni a szerelmet, ha látom – mondtam Jetnek, amivel tulajdonképpen csak magamat győzködtem arról, hogy tudni fogom, ha belebotlok. Soha többé nem fogom hagyni, hogy egy helyes arc vagy szép ígéretek megvezessenek. Többé nem leszek viccek tárgya, sem faképnél hagyott barátnő. Fáradt szívemnek némi reményt adott, hogy ilyen sok barátom ugrott fejest egy kapcsolatba.

Az esküvői meghívó kijózanító volt, amit Jimmy kegyetlenül e-mailben küldött el nekem. Minden porcikámmal szerettem őt, aki megcsalt, hazudott nekem, és gúnyt űzött belőlem. Az életemet akartam vele leélni, vállalkozást indítani, gyerekeket akartam tőle, egyszerűen mindent. Ő viszont szexelni akart a kuncsaftjaival, és ameddig

csak lehetett, az orromnál fogva vezetett. Ha egy este nem kellett volna visszamennem a szalonba, mert valamit elfelejtettem, és nem kaptam volna rajta a hátsó szobában egy szinte tinikorú lánnyal, akkor valószínűleg már összeházasodtam volna azzal a patkánnyal.

De a legjobban még most is azt fájt, hogy mindenki tudott mindent. Azok, akiket a barátaimnak tartottam, a kollégák, akiket a családoknak tekintettem, mind tudtak róla, és senki nem szólt egy árva szót se. Bolondot csináltak belőlem, hagyták, hogy Jimmy veszélybe sodorjon, kihasználjon és megalázzon, anélkül, hogy egy mukkot szóltak volna. Szörnyű volt. Minden darabjaira hullott körülöttem. Szerencsére Phil, apám egy régi barátja épp akkor látogatta meg apámat a városban, különben nem tudom, mi lett volna velem. A Phil szalonjában dolgozó srácok mentettek meg.

– Ayd és Jet leléptek az oldalsó bejáraton. Úgy tűnik, hogy neked kell hazafuvaroznod a bicebócankat.

Asára néztem, aztán az épp becsukódó ajtóra. Tettem egy futó megjegyzést a friss házasokról, de elhallgattam, mert Shaw huppant le mellém egy kerti székre, és a kézfejjével végigsimított nedves arcán. Aztán jöttek a többiek is, és hozták az időközben odaégett grillmaradékokat, amikkel Rule ügyködött korábban.

Kinyújtottam a kezem, hogy megpaskoljam a barátnőm combját. Éteri, szinte természetfeletti szépség volt, mindig kellett egy kis idő, hogy az ember ezt feldolgozza. A szívem összeszorult az együttérzéstől, mert láttam, hogy nagy, zöld szeme olyan szomorú. Shaw-t megříkatni olyan volt, mintha az ember egy mesebeli hercegnőbe még bele is rúgna, amikor az már a földön fekszik.

A fiúk az étel köré gyűltek, és kibontottak egy-egy újabb sört. Úgy tűnt, hogy tipikus férfimódra oldják meg a helyzetet, azaz egyszerűen nem foglalkoznak a dologgal. Amit tulajdonképpen nem is vehettem

rossz néven tőlük. Láthatólag senki nem akarta számonkérni Romeon a nevenséges viselkedését, és elég jól ismertem őket ahhoz, hogy tudjam, hogy a makacs szó távolról sem írja le jól a viselkedésüket, ha valahogy döntöttek.

– Jól vagy?

Shaw pislogott, rám nézett, és szomorkásan elmosolyodott. Nagy igénye volt a harmóniára, és mindig arra törekedett, hogy mindenki jól érezze magát.

– Túl fogom élni – mondta. – Néha azt gondolom, egyszer jól össze kellene verekedniük, hogy kiderüljön, mi folyik közöttük. De Rule valószínűleg nem tudná, mikor engedjen, és Rome meg is tudná ölni őt, ha elveszti a fejét. Nem tudom, hogy az utolsó küldetésén mi történt vele, de már nem az az ember, akivel én felnöttem.

Felvontam a szemöldököm. Közben Rowdy egy tányért nyújtott nekem, elvettem, ő pedig leült velem szemben, és a lábát feltette a széke karfájára. Grimaszoltam, de nyomban meg is bocsátottam neki, amikor odadobott nekem egy sört.

– Tudod, mindenki ezt mondja, de én régebben párszor összefutottam a bátyóval, és soha nem tűnt nekem humorzsáknak. Mindig olyan feszült volt.

Shaw elvette a tányért, amit Rule nyújtott neki, és arrébb csúszott a padon, hogy helyet csináljon neki. Első pillantásra furcsa pár voltak, de tapintható volt közöttük a szerelem, és nehezen tudtam leküzdeni az irigységemet emiatt.

– Több van a dolog mögött, mint Remy.

Rule mély hangja rekedten csengett, és látszott rajta, hogy nem hagyja nyugton az iménti összetűzés a testvérével.

Kinyitottam a söröm, és kérértlenül is véleményt mondtam:

– Kit izgat, mi van mögötte? Minden ok nélkül játssza az idiótát. Menjen az ilyen a francba!

Rowdy a fejét rázta, Shaw és Rule pedig a szemüket forgatták. Szokás szerint Nashre hárult a szerep, hogy megszólaltassa a józan ész hangját.

– Ilyen egyszerűen nem írunk le olyan embereket, akik fontosak nekünk, Cora. Ezt te is tudod.

Hajaj, de még mennyire tudtam! A bandánk hihetetlenül lojális volt, és a végletekig őszinte, de ezért is imádtam annyira őket. Azt viszont utáltam, hogy végig kellett nézmem, hogy egy valaki ennyi sűrűlódást okoz ilyen sok különböző, ámde csodás ember között.

– Én csak annak örülök, hogy nem olyan a temperamentuma, mint neked, Rule. Szerintem elég lenne egy ökölcsapás tőle, és úgy végezném, mint Asa – jelentette ki Rowdy, miközben a sörösdobozával a délvidéki szívtipróra mutatott.

Asa nemrég ugyanis olyan rémes verekedésbe keveredett, hogy hetekig kómában feküdt. Csoda volt, hogy viszonylag épen ébredt fel belőle.

Rule csak dűnnyögött valamit, és átkarolta Shaw-t, ő pedig hozzábújt. Ők ketten tényleg túl aranyosak voltak ahhoz, hogy szavakban meg lehessen fogalmazni. Megint el kellett nyomnom egy irigy sóhajt. Rule a kerti kapu felé pillantott, ahol Rome az előbb kiviharzott, és magyarázni kezdett:

– Soha nem volt kötekedő. Régebben mindig közbeavatkozott, amikor mi Nashsel verekedtünk, és ő maga soha nem kezdte. Ezért nem értem én se, mi ütött belé az utóbbi időben. De lassan kezdek torkig lenni vele.

Nash fújtatva nevetett, és a villája végével rám mutatott.

– Az igazság kedvéért azért mondjuk ki, hogy ma Csingi kezdte. Tényleg muszáj volt a sört a fejére lötytyinteni?

Próbáltam ártatlan képet vágni. De mivel soha nem ment igazán, ezért inkább tehetetlenül vigyorogtam.

– Orrba is vághattam volna, de nem volt a közelben létra.

Ezzel legalább mindenkit megnevettettem, mert a legidősebb Archerhez képest én tényleg pöttöm voltam. A nevetés csodákat tett: a Rome által okozott rossz hangulat elillant. Befejeztük az evést, és még engedélyeztünk magunknak néhány italt, legalábbis a többiek. Nekem még haza kellett vinnem Asát, és nem akartam megkockáztatni, hogy az alkohol miatt bevonják a jogsimat, ünnepnapokon ugyanis előszeretettel ellenőriztek. A srácok megvárták, míg besötétedik, aztán a kertbe mentek, hogy begyűjtsák a tűzijátékokat. Alapvetően nagyra nőtt, tetovált gyerekek voltak.

Újra kettesben maradtam Shaw-val a teraszon, és éreztem, hogy a szomorú arckifejezése ellenére milyen boldogság sugárik belőle. Átkaroltam, és a fejemet a vállára hajtottam. Kicsit idősebb voltam nála. Szegény lány a poklok poklán ment keresztül az elmúlt években, ezért tudtam, hogy minden csepp boldogságot megérdemel, amit ebben a pillanatban érez.

– Jól csináltad, kislány. Tied a pasi, akit akartál, a ház baromi klassz, és mindez nagyon rendben van. Ne aggódj semmi miatt! Éld meg Rule-lal a pillanatot, és minden mást felejts el!

Éreztem, hogy nevet, a kezem után nyúlt, ami a vállán nyugodott, és megszorította. Az ég hirtelen a legkülönbözőbb színekben fénylett fel, és a kertből férfinevetés szállt fel.

– Néha olyan önzőnek érzem magam. Mindent megkaptam, amit csak akartam. Persze nem tökéletes mindig minden, de a jó napok vannak túlsúlyban. Azt érzem, hogy már nem is szabad többet

kívánnom. – Akkorát sóhajtott, hogy én is éreztem. – Erre Rome azt gondolja, hogy mindez csak vicc, és ez fáj. Nem tudom, miért van így kiakadva. Mindig is testvéremként szerettem őt, amennyire vissza tudok emlékezni, és ezért több szempontból is fáj.

– Meglátod, megoldódik majd magától. – Én pedig örömmel fogok benne segídezni, ha kell.

Elég sokáig hallgatott. Csak a minirobbanásokat figyeltük, és mosolyogtunk a srácokon, akik láthatólag állati jól buliztak. Talán valamelyikünknek szólnia kellett volna, hogy az ivás és a tűzijáték együtt nem jó ötlet, de Ünneprontó kapitány szerencsére már elment, én sem akartam az lenni.

– Cora, mondtam már neked, hogy te vagy a legokosabb ember, akit ismerek? – jegyezte meg Shaw csak úgy mellékesen, de nekem ez nagy bók volt, mert Shaw a legjobb úton haladt orvosi tanulmányai befejezése felé.

– Csak kimondom a dolgokat.

Így volt. A keleti partról, pontosabban Brooklyn szívéből származom. Egy tengernagy egyetlen gyereke vagyok, akinek lövése sem volt arról, mihez kezdjen a lázadó lányával. Imádtam apámat, ő volt az egyetlen vérrokonom, és tudtam, hogy ő is nagyon szeret. De nem találtuk meg egymáshoz az összekötő kapcsot, ezért már egész fiatalon megtanultam kertelés nélkül, egyenesen beszélni, és nem finnyáskodni. Csak így tudtunk egymással kommunikálni. Ha tehát valakinek oda kellett mennie Rome Archerhez, és megmondani neki, hogy állítsa le magát, és ne legyen ilyen idióta bunkó, akkor én ezt szíves-örömmel megtettem. Nem bálványoztam, nem féltém tőle, hiába volt akkora, mint egy óriás. Tudtam, hogy én nem fogok tétlenül állni, és engedni, hogy a hozzám közel álló embereknek olyan sok szomorúságot okozzon.

2. FEJEZET

Rome

SZINTE HIHETETLENNEK TÜNT, hogy ennek a bolond kis manónak volt bátorsága a fejemre önteni a sörét. Először is alig ért a vállamig, másrészt úgy nézett ki, mint egy járkáló, beszélő cukorka. Minden olyan tarkabarka volt rajta, hogy szinte belefájdult az ember szeme, ha ránézett.

Tulajdonképpen haragudnom kellett volna rá, de igaza volt: bunkó voltam. Semmi okom nem volt arra, hogy Nashbe belekössek, ahogy arra se, hogy összeakaszkodjak Rule-lal. Csak célpontot kerestem, hogy levezessem a frusztrációm, és pont ezek az emberek voltak azok, akik a legközelebb álltak hozzám. Talán könnyebb is volt rájuk szabadítani a dühömet, mert tudtam, hogy ők meg fognak bocsátani. Utána viszont szükségem volt egy helyre, ahol egy itallal a kezemben összeszedhetem a gondolataimat. Egy sötét, csendes helyre, ahol senki nem várja tőlem, hogy valamilyen legyek vagy valahogy viselkedjek. Elegendem volt abból, hogy nem felelek meg az elvárásoknak. A természetemnél fogva nem szerettem tétenkedni, a tettek embere voltam. Ahhoz voltam hozzászokva, hogy én mondjam meg a tutit, én irányítsak. De a Denverbe való visszatérésem óta két dolgot

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

sikerült elérnem: mindenki agyát felcsesztem, aki az utamba akadt, és a nem épp pehelysúlyú testembe csak úgy döntöttem a vodkát. Olyan sebességgel csúsztam lefelé a lejtőn, hogy tudtam, nagyon kemény lesz a leérkezés. Mégis képtelennek éreztem magam arra, hogy leálljak. A mai nap elég bizonyíték volt erre.

Megálltam az első bár előtt, úgy tűnt, hogy az megfelel nyomott hangulatomnak. Függetlenség napja, röhögnöm kellett. Egy életre elegendem volt a partikból és a jó hangulatból. Legszívesebben a homokba dugtam volna a fejem, és visszatértem volna egy olyan időbe, amikor még jól éreztem magam és amiben kiismertem magam. Utáltam, hogy a saját életemben vendégnek érzem magam. Nem számított, hogy reggelente mit mondtam magamnak felébredéskor: nem tudtam megszabadulni az érzéstől, hogy az élet, amibe a sereg után visszatértem, valaki más élete. Nem éreztem magam igazán jól a családban. Nem éreztem jól magam abban, ahogy átalakul a Rule-lal való kapcsolatom. Nem esett jól, és hozzá kellett szoknom ahhoz is, hogy már Shaw törődik az önfejű és meggondolatlan öcsémel. Nem volt jó érzés összekülönbözni Nashsel, miközben próbáltam rendbe hozni a dolgaimat. Valószínűleg a legfurábbnak azt tűnt, hogy nem volt egy munkám vagy valami tiszta irány, hogy valami mással keressem a kenyeremet, mint háborúzással.

A bár komor volt, nem olyanoknak való, akik a függetlenség napján vidám koktélozásra vágnak. Egy csapat motoros állt hátul körbe néhány kopott biliárdasztal, a pólójukon klublogóval, és egy cseppet sem tűntek barátságosnak. Elöl idősebb figurák gubbasztottak, úgy néztek ki, mint akik még azért se szállnak le a bárszékükről, hogy hazamenjenek és lezuhanyozzanak. A hangszórókból Neil Young szólt, bár nem tűnt úgy, hogy itt bárki rá akarna zendíteni. Nem olyan hely volt, ahová a divatmajom trendi nagyvárosiak jönnek,